

pròpia situació o conveniències particulars, sinó des del dels nostres interessos collectius, i millor encara—si fos possible—analitzant-los amb prou idealitat i el necessari afany per a poder, després, estructurar, ben sencer, el programa capaç de menar-nos al desitjat millorament i a la màxima dignificació de la professió.

Qui pertany a una collectivitat té uns deures a complir i que cal complir en garantia dels mateixos drets que hi cerca, i això no li permet pas d'estar-se sentat còmodament esperant que l'ideal collectiu es resolgui sense el seu esforç, i menys encara a prendre actituds espectants allegant que la situació llur és passadora i pugui semblar-li, per tant, que ha de tardar molt de temps encara en ésser compromesa.

Sap tothom que a la consecució del més petit dels ideals, mai no s'hi arriba amb el desig solament. Ultra pensar en aconseguir-lo, cal fer el menester per aconseguir-lo. L'ideal, si és vol convertir en cosa material i tangible, mai no pot prescindir de l'acció, i l'acció—per tal que rendeixi la màxima eficàcia—ha d'ésser, sempre, posterior al ple i total madurament de la idea. Feta aquesta digressió, excitant tothom a col·laborar a l'obra social-mèdica que precisa la solució del nostre problema, recordarem que si bé és cert que diguérem que havem estat sempre, som encara, i pensem continuar essent uns fervorosos admiradors i partidaris convençuts del primitiu projecte de DELIMITACIO de P. M., tal i com el va redactar el Dr. J. Mestres i Miquel; això no ens priva pas de creure avui—com ho creguérem ahir—que, en implantar-lo, caiguérem en lamentables i perjudicials equivocacions que ara—si podem—caldrà corregir i subsanar. I tot—és criteri particular nostre—perquè en el moment oportú, propici i transcendental en què tot era a punt per a millorar l'esdevenidor de l'estament, la idea madurada del ponent no va arribar a ésser—per a bon nombre dels metges de Catalunya—més que un simple desig fet flamarada per l'apassionadora voluptuositat del moment, o per dir-ho millor—i no s'ofengui ningú—perquè en implantar-lo ens sentírem dominats de la golafreria de voler agafar el cel amb les dents. Fem història i vegem-ho.

ERA PRE-SINDICAT. Abans de néixer el Sindicat, els metges, i d'una manera especial els

rurals, vivíem—de molts de temps ha—precaríssimament. Les necessitats de diferents ordres amb el seu continu copejar, en lloc d'estimular-nos a prendre actituds d'assenyada i alliberadora rebellió, ens havíem fet masells i insensibles. Impotents per a aconseguir el que teníem perfecte i legítim dret a exigir, no véiem el tirà; perquè ens entreteníem vigilant els moviments del que era company i consideràvem més aviat rival. Temorecs, porucs, amb poca o gens confiança amb nosaltres mateixos, cedíem a totes les pressions; ja que cedint ens semblava que era més fàcil de conservar l'escassa remuneració i poc prestigi de què gaudíem, i per altra part, tot i que era tan poca cosa el que tractàvem, amb la pròpia covardia, de conservar, temíem encara que sortissin infinitat de sol·licitants disposats a acceptar el que, per dignitat, tots hauríem d'haver refusat. Això ens feia viure isolats i ens obligava a mirar de reüll i amb prevenció a tots els que devien ésser companys. Entre nosaltres no hi havia sentit de mutualitat, ni solidaritat. Cadascú s'havia d'arranjar com podia o sabia.

Així les coses, els igualment condemnats a tota la gama de malestars, iniquitats i penúries, es malfiaven l'un de l'altre en comptes d'adreçar-se contra l'enemic comú. Tots, i cadascú per si, abominàvem i detestàvem els caciquets de poble: tots, i cadascú per si, avorriem i ens planyíem del canibalisme de les lluites dels partidets locals; però, amb la més gran inconsciència, amb els nostres actes o amb la pròpia passivitat contribuïem al foment del darrer i aixecàvem el pedestal dels primers. Més que l'estretor econòmica en què vivíem ens espaordia l'haver de fer de rodamons i restar sense treball. Amb els canvis no era possible pensar en guanyar-hi res. En la major part dels pobles, més que el nostre saber i els nostres estudis—sempre ponderats en arribar-hi, sempre negats als pocs mesos d'estar-hi—es pagava la nostra sotmissió a les voluntats d'uns dèspotes que irreflexius no estimaven els nostres serveis, i desagraïts ens negaven la valor del treball esmerçat, dies abans, en conservar i vigilar la seva salut o conquistar la seva vida en perill imminent. Els Collegis—encarcarats i sense altra vida que l'artificiosa que els havia donat la "Gaceta", no servien per a res o molt poca cosa. El companyerisme era una paraula huida